

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

Τὰ τριακόσια ἑξήντα πέντε
καὶ τὸ ἓνα
γιὰ τὰ δίσεχτα χρόνια

(ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΙΧΛΗ

185 Εἶμαστε κάτι λίγοι πού ξεμείναμε
Νὰ πολεμᾶμε ἀκόμα μὲ ψιλές, δασεῖς καὶ περισπωμένες.
Ἦταν καὶ ἄλλοι, κάτι σέκτες πού ἐπέμεναν πεισματικὰ
Στὰ διαλυτικά, τὶς ὑπογεγραμμένες καὶ τὰ δασυνόμενα ῥῶ.
Γι' αὐτὸ κι ὁ θρῆνος ὅταν αὐτὰ καταργήθηκαν.
Ἦ πλουμισμένη γραφή, λέγανε, εἶναι σὰν τῆ γυναικία τὴν
ὁμορφή
Ποὺ ὅταν στολιζεται φαντάζει πιότερο ἢ ὁμορφιά της
Καὶ τ' ἀπομέσα της γίνεται ἀκόμα πιὸ ἐπιθυμητό.

186 Τὸ φορτίο
Καὶ τὴν ἱεροσύνη
Τῶν λέξεων
Μὲ σεβασμὸ διακονῶ
Προσομοιάζοντας
Μὲ ποιητή.

187 Καὶ θὰ πρέπει, δηλαδή
Νὰ καλύψω τὴν ἀπὸ δῶ καὶ πέρα
Ποὺ μοῦ ἀπομένει ζωὴ
Μοναχὰ γράφοντας λέξεις;
Μὰ μὲ γεμίζεις ἀνείπωτη ὀργή, Θεέ μου!

188 Ἀληθινὸς εἶν' ὁ θυμὸς πού 'χω
Γι' αὐτὸν πού μοῦ 'χτισε τὴ μνήμη
Μὲ ὕλικά τόσο σαθρά
'Ἐτσι πού ξέχασα ποιὸ ἦταν
Τὸ πρῶτο ὦχ! καὶ ποιὸ τὸ ἄχ!
Ποὺ ἀναφώνησα στὴ ζωὴ μου.

189 Ὅπως λέμε: ζῶ.
Στὴν ἐπικράτεια ἐτούτη
Τῆς καθημερινῆς νεκροφάνειας
Θὰ μποροῦσα τὸ ἴδιο εὐκόλα νὰ πῶ:
Πέθανα.

190 Τὰ πένθη μαραγκιάζουν τοὺς ἡμεροὺς
Ἀλλὰ στὴ θέση τοὺς φυτρώνουν καινούργιοι
'Εκεῖ, ἀνάμεσα στὸ στέρνο καὶ παρακάτω
Πιὸ παρακάτω
Στὴ γειτονιὰ τῶν πενθούντων
Ποὺ μέχρι χτῆς τὴ φρουροῦσαν ἀσπάλαθοι ὄρκων.
'Ω! ἐσεῖς ὑποκριτικὰ κατάλοιπα
Κληρονομιῆς εὐτυχισμένης ἄγνοιας.

191 Χέστες εἶναι οἱ αὐτόχειρες.
Ἐγὼ καὶ ἡ σύφιλη ποὺ λέγεται ζωὴ
Εἴμαστε οἱ γενναῖοι.

192 Καὶ ἔστρεψα τὸ βλέμμα μου
Στὰ μέσα μου τοπία
Καὶ ἀναφώνησα:
Ἄκόμα καὶ στοὺς ἀνδρὺς ἐτούτους καιροὺς
Χλωρὴ παραμένει ἡ καρδιά μου.

193 Κάθε πού, τώρα στὰ στερνά μου,
Συμβεῖ νὰ φοράω παπούτσια καινούργια
Ξεγελιέμαι πὼς καὶ τὰ πόδια μου
Γίνονται κι αὐτὰ ξανὰ καινούργια.
Παρόμοια ὅπως, ὅταν γιὰ μιὰ στιγμή
Μοναχὰ γιὰ μιὰ στιγμή, ρίξω τὸ βλέμμα μου
Σὲ νέες γυναῖκες, πάραυτα παραισθάνομαι
Πὼς εἶμαι ἀκόμα νέος καὶ γώ.
Εὐτυχῶς, ποὺ μὲ τὰ παλιὰ τὰ πόδια μου
Καὶ τὰ καινούργια τὰ παπούτσια
Ἡ ἴδια παραισθήση κρατᾷ πολὺ περισσότερο.

194 Λαθροκυνηγὸς τῶν ἀπολαύσεων τῆς σάρκας
Ὅμως ἀποξεχάστηκα παραμονεύοντας θηράματα
Καὶ μὲ ἀποσάθρωσαν οἱ βροχὲς καὶ τὰ λιοπύρια
Δίχως νὰ λευκανθοῦν, σημάδι ἐξιλασμοῦ, τὰ ὀστά μου.
Σκόνη πυκνὴ καὶ μαύρη ἢ ματαιοδοξία μου
Κατακάθισε πάνω τους καὶ τὰ σκέπασε.

195 Δὲν καταφέρνω, πλέον, παρὰ μόνο τὰ τρέχοντα νοήματα
Τοῦ καθημερινοῦ βίου νὰ διατυπώνω
Πασκίζοντας ταυτόχρονα νὰ συγκρατῶ
Τὶς λιγοστὲς λέξεις ποὺ ἀκόμα μὲ ὑπηρετοῦν
Ἐνῶ κι αὐτές, λίγες λίγες, βυθίζονται ἀργὰ καὶ χάνονται
Στὴ συρρικνούμενη γλοιώδη μάζα τοῦ γερασμένου μου
ἐγκέφαλου.

196 Εἶναι καὶ κάποιοι Σίσυφοι
Ποὺ τ' ὄνομά τους εἶναι τὸ μόνο βάρος
Ποὺ ἔχουν ν' ἀνεβοκατεβάζουν.

197   Καιρὸ τῶρα
         Ἄπὸ αὐτὸν ποῦ μοῦ ἀπομένει
         Λὲς κι ἐκεῖνος
         Τὸ κάνει γιὰ παιχνίδι
         Σαδιστικὰ κι ἐρήμην μου
         Λίγες λίγες κλέβει τὶς λέξεις
         Ποῦ μοῦ ἔχουν ἀπομείνει
         Καὶ σὰν σβολιασμένο χαρτὶ
         Τὶς ρίχνει σημάδι στὸ λάκκο
         Τοῦ αὐριανοῦ μου προορισμοῦ
         Ἐκεῖ ποῦ ὅμως ξέρει
         Πῶς δὲν θὰ τὶς χρειαστῶ ξανά
         Ἀλλὰ τῶρα κάθε μέρα καὶ περισσότερο
         Ὀδυνηρὰ τὶς στεροῦμαι.

198   Ὅταν λέω: Σ' ἀγαπῶ
         Νιώθω τὸ ἴδιο ἀκέραιος
         Ὅπως κάθε ἄνθρωπος
         Ποῦ τὸ λέει στὴ γλώσσα
         Τῆς μάνας του καὶ τῆς καρδιάς του.

199   Εἶπε ὅτι θ' ἀσχοληθεῖ μὲ τὴ λογοτεχνία συστηματικὰ
         Καὶ τοῦ ἴγιναν οἱ λέξεις τάφος.